

GERGELY ÁGNES

Inconnu

A görbe utca átsötéti
a város beteg tüdejét.
Kapualjakba vonszolódik,
akit nem riaszt el az ég.

A csillagok nagy álma verdes,
akár az antik jósjelek.
Iránytű, árboc, tatvitorla,
a kapitány is ott lebeg.

Ahol az árnyak felcsapódnak,
a tövig égett irgalom
végigtarol a partvidéken,
ha süppedésben jár a hold,

a beteg város felsötétlik,
nincs kéznél angyal, sem csoda,
a hullám nekiront a partnak,
mindegy, hogy ki küldte oda,

hisz úgyis minden visszatorpan,
Inconnu, szól a félhomály,
test, lélek emlékét kiszabja
diagnózis és memoár,

ha imára, ha hídra lépett,
átlépni nem képes soha.
A tövig égett irgalomból
Inconnu, szól a harsona.

Kovács Tamás grafikája